

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. E., advokátkou so sídlom v P., proti žalovanému **M., s.r.o.**, so sídlom v P., zastúpenému JUDr. B., advokátom so sídlom v S., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 304/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. novembra 2007 sp. zn. 2 Co 198/2006, 2 Co 199/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 1 655 Sk do rúk JUDr. E., advokátky so sídlom v P..

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov čiastočným rozsudkom z 3. februára 2006 č.k. 17 C 304/2004-425 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 29. novembra 2004 je neplatné a že pracovný pomer medzi účastníkmi naďalej trvá. Konanie o náhradu mzdy za obdobie od 1. decembra 2004 do budúca vylúčil na samostatné konanie.

Uznesením z 12. mája 2006 č.k. 17 C 304/2004-440 Okresný súd Prešov uložil žalovanému povinnosť uhrádzať žalobkyni mesačne časť pracovnej odmeny vo výške 12 000 Sk od 4. mája 2006 do skončenia súdneho sporu vo veci samej.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 7. novembra 2007 sp. zn. 2 Co 198/2006, 2 Co 199/2006 potvrdil rozsudok vo veci samej a zastavil konanie o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 12. mája 2006 č.k. 17 C 304/2004-440 (žalovaný toto odvolanie vzal späť, lebo súd vyhovel jeho návrhu na zrušenie predbežného

opatrenia ešte pred začatím odvolacieho konania). Odvolací súd vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru žalovaného boli v konaní porušené zásady spravodlivého procesu tým, že odvolací súd mu (v rozpore s § 42 ods. 3 O.s.p.) nedoručil písomné vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu. Toto vyjadrenie žalobkyne poukazovalo na nové skutočnosti a zo strany súdu bolo iba oboznámené na odvolacom pojednávaní; tým bola sťažená možnosť žalovaného riadne sa pripraviť na odvolacie pojednávanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že podrobne nevysvetlil, z akých dôvodov nevykonal všetky ním navrhované dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.), nevyporiadal sa tiež so všetkými jeho odvolacími námietkami a tým zaťažil konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Opodstatnenosť dovolania vyvodzoval aj z dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Odvolací súd prehliadol, že súd prvého stupňa rozhodol na základe neprávoplatného rozhodnutia Inšpektorátu práce v Prešove, nesprávne aplikoval a interpretoval právne normy a pri rozhodovaní vychádzal z právnej úpravy, ktorá v čase skončenia pracovného pomeru neplatila (podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce platného v čase rozviazania pracovného pomeru zamestnávateľ mohol skončiť okamžite pracovný pomer vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu, teda nie iba výnimočne, ak zamestnanec porušil pracovnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom). Odvolací súd nesprávne posúdil vec aj v otázke stupňa závažnosti porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou a nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť. Žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo súdy vykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, vec preskúmali tak, aby ju mohli zodpovedne posúdiť, zo zistení vyvodili správne právne závery v súlade s právnymi predpismi a rozsudky aj správne a úplne odôvodnili. Žalobkyňa žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, (len vtedy) pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Prípustnosť dovolania žalovaného v danom prípade nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalovaného mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

Podstatná časť dovolania obsahuje námietku žalovaného, že mu v odvolacom konaní bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje

ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Žalovaný namieta, že súdy v prejednávanej veci popreli zásadu rovnosti účastníkov konania. Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých

procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., v zmysle ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu obsah spisu nesvedčí o tom, že by predmetná námietka žalovaného bola opodstatnená. Z toho, ako ju dovolateľ naformuloval, možno vyvodiť, že k názoru o porušení rovnosti strán nedospel na základe nerovnakého prístupu súdu k obsahu procesných práv účastníkov konania alebo na základe diferencovaného či diskriminačného prístupu k ich procesným právam alebo z dôvodu nevytvorenia rovnakých procesných možností realizácie týchto ich práv, ale na základe toho, ako súdy vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Podľa žalovaného totiž súdy pripísali vyšší stupeň preukaznosti a presvedčivosti dôkazom svedčiacim v prospech žalobkyne. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania ani práva na spravodlivý súdny proces.

Dovolateľ ďalej namieta, že v predmetnom konaní bol porušený princíp kontradiktórnosti konania. Podstatou tohto princípu je právo účastníkov konania reagovať na argumenty a námietky protistrany. K naplneniu princípu kontradiktórnosti je potrebné, aby účastník mal k dispozícii stanovisko protistrany a zároveň, aby mal možnosť a priestor podať k takémuto stanovisku svoje vyjadrenie, ktoré zas dostane k dispozícii protistrana. Z obsahu zápisnice o pojednávaní na odvolacom súde 7. novembra 2007 vyplýva, že na tomto pojednávaní bolo vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného v primeranom rozsahu oboznámené a k jeho obsahu sa ešte podrobne vyjadrila aj právna zástupkyňa žalobkyne. Právny zástupca žalovaného, ktorý bol na tomto pojednávaní osobne prítomný, nemal k oboznámeniu vyjadrenia žalobkyne, ale ani k obsahu oboznámeného vyjadrenia žiadne pripomienky. Pritom z § 114 O.s.p. ani žiadneho iného ustanovenia nevyplýva povinnosť súdu doručiť odvolateľovi vyjadrenie protistrany k jeho odvolaniu. Dovolací súd po posúdení priebehu tohto odvolacieho konania dospel k záveru, že princíp kontradiktórnosti porušený nebol. Krajský súd na odvolacom pojednávaní za osobnej účasti právnych zástupcov oboch účastníkov oboznámil vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného; žalovaný (ktorý aj v dovolaní potvrdil, že mu bolo prečítané) mal teda toto vyjadrenie v zmysle vyššie

uvedeného „k dispozícii“ a pri svojom prednese (prednese jeho právneho zástupcu) na odvolacom pojednávaní mal možnosť zaujať stanovisko aj k tomuto vyjadreniu žalobkyne.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vyporiadania sa s jeho odvolacími námietkami, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo žalovaného na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež primerané právne posúdenie týchto záverov (k otázke správnosti právneho posúdenia veci a jej vplyvu na prípustnosť dovolania vid' ďalej).

Žalovaný správne poukázal na zásadu, v zmysle ktorej z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Treba však zdôrazniť, že i keď čl. 6 ods. 1 dohovoru súdy zaväzuje, aby svoje rozhodnutia odôvodňovali, tento záväzok nemôže byť chápaný tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (vid' Van Hurk v. Holandsko, 1994), a preto rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný vo svetle okolností každého prípadu (vid' Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko, 1994). Žalovaný v danom prípade do svojho odvolania zaradil viaceré námietky (že prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie o neprávoplatné rozhodnutie

inšpektorátu práce a súd zohľadnil dokazovaním nepreukázaný ekonomický nátlak na žalobkyňu, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nevykonaných alebo nesprávne vykonaných dôkazov alebo dôkazov nepreukazujúcich jeho zistenia, žalobkyňa mu svojim konaním spôsobila škodu a jej konanie nebolo v danej situácii bežné). Z hľadiska obsahového je zrejmé, že odvolací súd tieto odvolacie námietky odvolateľa nielenže zapracoval do svojho rozhodnutia (uviedol ich výpočet), ale ich mal aj na zreteli a zaoberal sa nimi (viď text na str. 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku začínajúci slovami: „k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva...“). Pokiaľ vysvetlenie posúdenia týchto námietok zo strany odvolacieho súdu nie je presvedčivé alebo úplné, či výstižné, ide o okolnosť majúcu význam z hľadiska preskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia (k otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu a jej vplyvu na prípustnosť dovolania viď ďalej).

Dovolateľ súdom nižších stupňov vytýka, že nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy a že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili. Pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľ mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 3 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. K uvedenej námietke žalovaného treba dodať, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolateľ v mimoriadnom opravnom prostriedku namieta aj to, že rozsudky súdov oboch nižších súdov nie sú dostatočne preskúmateľné. K tomu treba uviesť, že tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 3 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné. Dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia je v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.; nepreskúmateľnosť ale nevedie k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nezakladá procesnú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 75/2005 alebo sp. zn. 3 Cdo 178/2006).

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania

neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľa o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení otázky vzniku škody, účinkov rozhodnutia inšpektorátu práce, stupňa závažnosti konania žalobkyne alebo o „nelogických záveroch odvolacieho súdu“, či o nesprávnej aplikácii niektorého ustanovenia Zákonníka práce (v znení, ktoré nebolo účinné v čase prejavu vôle okamžite skončiť pracovný pomer) boli prípadne aj opodstatnené, dovolateľom vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 1 465 Sk, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky), t.j. vo výške 190 Sk, predstavuje spolu 1 655 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. augusta 2008

**JUDr. Emil Francisci, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: